

Outokummun kaupungin

lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle julkisten työvoima- ja yrityspalveluiden uudelleen järjestämistä koskevaksi lainsäädännöksi

Lakiesityksen luvut 2-12

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 2 *Nykytila ja sen arviointi:*

2.9.3

Esityksessä todetaan, että käyttötarkoituksiin ei arvioida liittyvän erityisiä muutostarpeita työvoimapalvelujen järjestämisvastuun siirtymisen vuoksi. Asiakastietojen käyttötarkoitusta tulisi kuitenkin tarkastella uudessa laissa laajemmin. Tällä hetkellä tiedonsaantioikeus rajoittaa hyvin vahvasti asiakastyötä kuntien osalta, koska tietosuojakielto estää asiakastietojen vaihtamisen työllisyyden edistämistä tekevien tahojen kanssa. Jatkossa tulisi huolehtia siitä, että työllisyyden hoitoon ja edistämiseen liittyviä tarpeellisia asiakastietoja voidaan vaihtaa kaikkien niiden tahojen kesken, jotka edistävät asiakkaan työllisyyttä.

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 3 *Tavoitteet:*

Uudistuksen tavoitteena on kasvattaa työllisyyttä edistämällä työn kysyntää ja tarjontaa valtion ja kuntien välisellä yhteistyöllä sekä vahvistaa alueiden elinvoimaa ja kilpailukykyä asiakaslähtöisillä palveluilla hyödyntämällä kuntaekosysteemin mahdollisuuksia. Kunnat eivät kuitenkaan ole tosiasiallisesti saamassa uudistuksen myötä järjestämisvastuuta, suurin osa kunnista joutuu muodostamaan yhteistoiminta-alueen, jolle järjestämisvastuu siirtyy. Tämä ei tue kuntien paikallisten palveluekosysteemien hyödyntämistä.

Uudistuksen yhtenä keskeisenä elementtinä on kannustava rahoitusmalli. Rahoitusmallissa tulisi huomioida kuntien erilaisuus työttömyyden rakenteen ja työttömyyden määrän suhteen, jotta kunnat ovat tasavertaisessa asemassa rahoituksen ja sen kannustavuuden suhteen.

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 4.1 *Keskeiset ehdotukset:*

4.1.2

Uudistuksessa edellytetään järjestämisalueelle vähintään 20 000 henkilön työvoimapohjaa sekä yhtenäistä työssäkäyntialuetta. Tämä tarkoittaa sitä, että esim. Pohjois-Karjalassa järjestämisalueena tulee luultavasti olemaan koko maakunta. Liian laaja alue vaarantaa asiakaslähtöisten palveluiden toteutumisen ja kuntaekosysteemin hyödyntämisen. Kuntakokeilun aikana palvelut on suurelta osin saatu jalkautettua takaisin kuntiin, eikä asiakkaiden ole tarvinnut hakea niitä maakuntakeskuksesta. Lähipalveluista on tullut paljon myönteistä palautetta niin työnhakija- kuin työnantaja-asiakkailta. Uudistuksen myötä, on iso riski, että palvelut palaavat takaisin kasvukeskukseen. Uudistuksessa esitetty 20 000 henkilön työvoimapohja on liian suuri. Järjestämisvastuu tulisi olla jokaisella kunnalla ja kuntien pitäisi voida keskenään sopia kuntalain mukaisesti siitä, kuinka ne tehtävän järjestävät.

4.1.3

Kunnille siirtyvien tehtävien kokonaiskustannus on arvioitu olevan noin 700 miljoonaa. Lakiluonnoksen laskelmat on tehty vuoden 2019 kustannustoteutumien perusteella. Tähän vuoden toteutumaan perustuvia kustannuksia korottavat mm. uuden asiakaspalvelumallin kustannukset, joiden suuruudeksi on arvioitu 70 miljoonaa euroa. Kuntien valtionosuuspohjaan siirtyvien tehtävien kustannukset tulisikin määrittellä siirtovuoden (2024) talousarvion perusteella.

Esityksessä ehdotetaan palveluiden rahoituksen kohdentamista valtionosuuksien kustannuspohjaan pääasiassa kahteen kriteeriin perustuen. Tästä 70 prosenttia kohdentuisi työikäisen väestön (ikäryhmä 18–64-vuotiaat) ja 30 prosenttia laajan työttömyyden käsitteen perusteella, joka kattaisi sekä työttömät, että palveluiden piirissä olevat asiakkaat. Työttömyysturvaetuuksien kompensatio taas korvattaisiin kunnille poikkileikkaustilanteen mukaisesti ja sen suuruutta ei esityksen mukaan tarkistettaisi myöhemmin. Rahoitusmalli ei ole oikeudenmukainen, eikä se myöskään huomioi suhdannevaihteluita. Mallia tulisi muuttaa enemmän laajan työttömyyden määrää huomioivaksi kääntämällä kriteerien painotusarvot toisinpäin tai vähintään 50%/50%.

Luonnoksessa esitetty rahoitus- ja järjestämisvastuumalli ovat ristiriidassa keskenään, valta ja taloudellinen vastuu ovat uudistuksen myötä eri tahoilla. Valtionosuudet ovat esityksen mukaan tulossa peruskuntiin, mutta palvelut järjestäisivät joko kuntayhtymä tai isäntäkunta. Esitetty rahoitusmalli ohjaa palveluiden keskittämisen maakuntakeskuksiin eikä takaa tasa-arvoista kohtelua palveluiden saatavuuden näkökulmasta.

4.1.4

Esityksen mukaan kunnan vastuuta työttömyysetuuksien rahoituksessa laajennettaisiin. Rahoitusvastuun alkamista varhennettaisiin nykyisestä ja porrastettaisiin siten, että kunnan rahoitusosuus kasvaisi työttömyyden pitkittyessä. Työmarkkinatuen rahoituksen lisäksi kunnalle tulisi vastuuta peruspäivärahan ja ansiopäivärahan perusosan rahoituksesta. Rahoitusvastuu koskisi myös palvelun ajalta maksettavaa työttömyysetuutta. Tämä tarkoittaisi sitä, että kunnan rahoitusvastuu ei katkeaisi työnhakijan siirtyessä palveluun. Kuntien rahoitusvastuu tulee ennusteen mukaan kaksinkertaistumaan. Kunnat joutuvat esityksen mukaan hyvin eriarvoiseen asemaan, jos kuntien rahoitusosuus vähenee vain työttömän työllistyessä, eikä palvelussa ollessa. Esityksessä ei ole huomioitu kuntien erilaisuutta kunnan sijoittumisen, kunnan yrityskentän työllistämismahdollisuuden, rakennetyöttömyyden tai kohtaanto-ongelman suhteen. Valtion tulee kattaa kuntien uudet rahoitusvastuut kokonaisuudessaan.

4.1.6

Esityksen mukaan työvoimaviranomaisten mahdollisuus järjestää työvoimakoulutusta vastaisi nykyistä ELY-keskusten ja työ- ja elinkeinotoimistojen työllisyysmäärärahalla hankkimaa työvoimakoulutusta. Laissa ei edellytettäisi työvoimaviranomaisen nimenomaan hankkivan koulutusta palveluntuottajalta, vaan kunta voisi päättää koulutuksen tuottamistavan. Tämä tarkoittaisi sitä, että työvoimaviranomainen voisi järjestää koulutusta omana tuotantonaan tai hankkia sitä palveluntuottajilta. Samalla tavalla kunnalla tulisi olla mahdollisuus päättää tuottamistapa myös muiden palvelujen osalta esim. valmennuspalvelut. Aiemmin ostopalveluna tuotettu palvelu tulee voida jatkossa järjestää tarvittaessa myös omana toimintana suuntaamalla resurssi henkilöstön palkkakustannuksiin.

Esityksessä todetaan, ettei palkkatukea olisi mahdollista myöntää kunnalle tai kuntayhtymälle eikä myöskään näiden määräysvallassa olevalle yhteisölle. Kohdan alaviitteessä lisätään, että

lausuntokierroksen aikana selvitetään mahdollisuudet kuntien palkkatuen korvaavaksi sääntelyksi. Kunnat toimivat merkittävänä palkkatukityöllistäjänä, yli kolmasosa palkkatukityöstä tapahtuu kunnissa. Palkkatukityö toimii mm. väylänä avoimille työmarkkinoille. Palkkatukityössä saa hankittua työkokemusta tai katkaistua pitkittyneen työttömyyden. On erittäin tärkeää, että kunnat voivat työllistää palkkatuella myös jatkossa. Jos kunnat eivät voi enää tarjota palkkatukipaikkoja, on suurena riskinä, että kuntien työttömyysasteet heikkenevät entisestään ja samalla kuntien rahoitusvastuu työllisyyden hoidosta kasvaa.

Esityksessä on jätetty epätarkoituksenmukaisesti siirtämättä kuntiin useita tehtäviä, jotka kiinteästi kuuluvat TE-palveluiden asiakaspalvelukokonaisuuteen. Näitä tehtäviä ovat mm. eräitä työttömyysturvan myöntämiseen liittyviä tehtäviä sekä nuorten hyvinvoinnin ja pärjäävyyden tuen valmennuksen toteutumista (ONNI-toiminta). Iso keskeinen kokonaisuus on myös henkilöasiakkaiden puhelinpalvelu ja alkavan yrittäjän ja työnantaja-/yritysassiakkaan puhelinpalvelut, jotka ovat esityksen mukaan jäämässä valtiolle. Tehtäviä tulisi tarkastella asiakaslähtöisesti ja siten, että ne muodostavat eheän ja selkeän kokonaisuuden.

4.1.8

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi uusi laki työllistymistä edistävästä monialaisen tuen yhteistoiminnasta. Laissa säädettäisiin työllistymistä edistävästä monialaisen tuen yhteistoimintamallista ja nuorten matalan kynnyksen monialaisesta yhteispalvelusta. Nykyinen laki työllistymistä edistävästä monialaisesta yhteispalvelusta kumottaisiin. Ehdotuksen mukaan monialaisen tuen yhteistoimintamallin toimijoita olisivat työvoimaviranomainen, hyvinvointialue ja Kansaneläkelaitos. Toimijoissa ei ole mainittu kuntaa. Se tarkoittaa, että monialaisen tuen piirissä olevien yhteistoiminta-alueelle kuuluvien asiakkaiden palveluprosesseja ei voida sovittaa yhteen kuntien muiden toimintojen, kuten esimerkiksi elinvoima- ja osaamispalvelujen kanssa tietosuojasyistä. Kunta tulee lisätä toimijoihin, jotta esityksen tavoitteet asiakkaan palveluiden yhteensovittamisesta kuntaekosysteemin kanssa onnistuisivat.

Laissa säädettäisiin erikseen nuorten työllistymistä edistävästä monialaisen tuen yhteispalvelusta, jolle työvoimaviranomaiset järjestäisivät toimintaedellytykset. Esityksestä ei selviä miten työllistymistä edistävä monialaisen tuen yhteistoiminta ja nuorten työllistymistä edistävä monialaisen tuen yhteispalvelu järjestetään siten, että toiminta ei olisi päällekkäistä ja ohjaus oikeaan palveluun olisi yhdenmukaista. Laissa säädettäisiin KEHA-keskuksen tehtäväksi hoitaa nuorten hyvinvoinnin ja pärjäävyyden tuen valmennuksen toteuttamista. Valmennukset ovat tehtäväkokonaisuus, joka tulisi siirtää kuntien hoidettavaksi.

4.1.10

Lakiin perustuva henkilötietojen käsittely on erityisen tärkeää työvoimapalveluissa, joissa yleisen tietosuoja-asetuksen resitaalin 43 tarkoittama epäsuhta viranomaisen ja asiakkaan välillä on suuri. Asiakkaan työmarkkinatuen saanti ja etuudet riippuvat työllistymissuunnitelmaan kirjatusta toimenpiteistä ja hänen kyvystään noudattaa niitä.

Ehdotetun sääntelyn mukaisissa palveluissa 13 luvun 3.1 §:n 8 kohdan mukaan sellaiset terveydentilaa ja työ- ja toimintakykyä koskevat tiedot ja arviot, joilla on vaikutusta henkilön työllistymiseen ja jotka ovat välttämättömiä palvelujen tarjoamiseksi hänelle kuuluvat työvoimapalvelussa käsiteltäviin tietoihin. Lisäksi 4 luvun 11 §:ssä todetaan, että kunta voi arvioida työnhakijan työ- ja toimintakykyä yhteistyössä sosiaali- ja terveydenhuollon palveluntuottajien kanssa ja 4 luvun 12 §:n mukaan työllistymissuunnitelmaan voidaan sisällyttää työllistymiseen vaikuttavan työ- ja toimintakyvyn tai terveydentilan selvittämiseen liittyviä toimia.

Ehdotetun sääntelyn 1 luvun 9 §:n yhteistyövelvoite koskee julkisten työvoimapalvelujen toimeenpanoa, suunnittelua ja kehittämistä, eikä se siten muodosta lakiperustetta tiedonvaihdon hyvinvointialueen tai kunnan sote-palvelujen kanssa. Siten TE-järjestämislain perusteella ei voida esimerkiksi tehdä valmisteilla olevan tulevan asiakastietolain 47 §:n tarkoittamia sote-asiakastiedon monialaisen yhteistyön kirjauksia. Sote-tietoja voidaan kunnan työvoimapalveluissa saada asiakkaalta itseltään tai asiakkaan kirjallisella suostumuksella hyvinvointialueelta. Suostumus taas sisältää resistaalissa 43 painotetun epäsuhdan asiakkaan ja viranomaisen välillä. Siten perusta tiedonvaihdon kunnan ja hyvinvointialueen sote-palvelujen välillä on heikko silloin, kun kyse ei ole monialaisen tuen yhteistoimintalain tarkoittamista palveluista. On välttämätöntä, että perusta tiedonvaihdon vahvistetaan uudistuksessa.

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 4.2 *Pääasialliset vaikutukset:*

4.2.3.1

Kuntien perustoimintojen tasolla tarkasteltaessa yritysten ja työvoiman kohtaanto sekä asiakastarpeen huomioiminen ovat keskeisiä tehtäviä. Näistä tehtävistä suoriutuakseen kunnan eri tietojärjestelmissä oleva tietosisältö tulee tarkoituksenmukaisella tavalla olla hyödynnettävissä tieto- ja neuvontapalveluitten osalta asiakaspalvelua suoritettaessa (yhden luukun periaate).

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 5 *Muut toteuttamisvaihtoehdot:*

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 8 *Lakia alemman asteinen sääntely:*

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 10 *Toimeenpano ja seuranta:*

Huomionne hallituksen esityksen luvusta 12 *Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys:*

Laki työvoimapalvelujen järjestämisestä

Luku 1 sisältää lain yleiset säännökset.

Näkemyksenne:

Outokummun kaupunki kannattaa työllisyydenhoidon vastuun siirtymistä kunnille. Kunta vastuutahona on lähellä asukkaita, avoimia työmarkkinoita, työllisyyttä edistäviä palveluita sekä paikallista toimijaverkostoa. TE-palvelujen siirtyminen pysyvästi kunnille on luonnollinen jatkumo työllisyyden kuntakokeiluille, jotka ovat vahvistaneet kuntien osaamista ottaa vastuulleen myös työllisyyden hoidon lakisäätöisiä tehtäviä. Sosiaali- ja terveystieteiden siirtyessä hyvinvointialueelle kunnan työllisyyttä edistävän toiminnan painopiste siirtyy elinvoiman edistämiseen, minkä johdosta kokonaisvastuu TE-palvelujen järjestämisestä istuu kunnalle erinomaisesti.

Lakiesityksessä määritelty, työvoimapohjaan perustuva järjestämisvastuualue ei vastaa todellisia kuntayhteistyöhön perustuvia tai työssäkäyntiin pohjautuvia alueita. Kunta on järjestänyt työllisyyttä edistäviä palveluita omana toimintanaan jo vuosien ajan muodostaen yhteyksiä alueen työmarkkinoille sekä työllisyyttä edistävään palveluverkostoon. Kunnalla on paras tieto paikallisista olosuhteista sekä asiakkaiden tarpeista työhön tai koulutukseen etenemiseksi, minkä vuoksi kunnalle tulisi antaa aidosti mahdollisuus suunnitella ja järjestää palvelut parhaalla mahdollisella tavalla joko yhteistyössä muiden kuntien kanssa tai itsenäisesti.

Järjestämisvastuun lisäksi esityksessä on kuntatoimijan näkökulmasta epäedullisia tai kysymyksiä herättäviä yksityiskohtia, jotka kaipaavat tarkentamista lainvalmistelussa. Valtion rooli, valtionosuuden perusteet, työttömyysturvan rahoitusvastuun muutos, JTYP-lain mukaisten palvelujen ja henkilöstön siirtymisen valmistelu sekä tietojen käsittelyyn liittyvät kysymykset tulevat olla ratkaistuna esitystä perusteellisemmin, jotta merkittävä muutos TE-palvelujen järjestämisvastuussa saadaan toteutettua asiakkaan palvelut turvaten.

Luvussa 2 säädettäisiin järjestämisvastuusta.

Erityisesti toivotaan näkemyksiä seuraavista:

- edut ja hyödyt järjestämisvastuun siirtämisessä kunnille
- mahdolliset riskit järjestämisvastuun siirtämisessä kunnille
- työvoiman määrää ja työllisyysaluetta koskeva sääntely (huom: poikkeus työvoimapohjan kriteeriin voimaanpanolaissa)
- palvelujen tarjoamista koskeva sääntelyesitys

Te-palvelujen järjestämisvastuun siirtyminen yhdelle vastuutaholle selkeyttää työllisyyspalvelujen kentän moninaisuutta sekä asiakkaalle että verkostokumppaneille. Kunta vastuutahona on luonnollinen, sillä sosiaali- ja terveystyöpalvelujen siirtyessä hyvinvointialueille kunnan aikaisempaa keskeisemmäksi tehtäväksi nousee alueensa elinvoiman edistäminen. Kunnan ollessa palvelujen vetovastuussa kyetään luomaan alueen elinvoimaa ja työllisyyttä edistävä ekosysteemi, joka kokoaa paikalliset työ- ja koulutusmahdollisuudet sekä palvelut toimivaksi ja asiakaslähtöiseksi kokonaisuudeksi.

Outokummun kaupunki ei kannata järjestämisvastuun siirtämistä yli 20 000 työvoimaan perustuville työllisyysalueille. Työvoiman tarkkaan rajattuun määrään perustuva työllisyysalue ei ole yhteneväinen luonnollisten työssäkäyntialueiden, elinvoiman edistämiseen liittyvien palvelujen tai olemassa olevan kuntayhteistyön näkökulmista. Lisäksi työllisyysalue muodostaisi käytännössä uuden hallintorakenteen kuntien ja aluehallinnon rinnalle. Työllisyysalueen sijaan palvelujen järjestämisvastuu tulisi siirtää kunnille, jotka voisivat sopia yhteistyöstä keskenään kuntalain mukaisesti huomioiden paikallisia olosuhteita ja olemassa olevia yhteistyörakenteita. Kunnilla on pitkä kokemus keskinäisestä yhteistyöstä palvelujen järjestämisessä, joten uusien työllisyystehtävien vastaanottaminen ei vaatisi kunnilta uudenlaista osaamista yhteistoimintaan. Kuntalain mukaisista yhteistoiminnan muodoista tarkoituksenmukaisin on sopimuksellinen yhteistyö, jolla pystytään jakamaan esimerkiksi työvoimahallinnon tiettyjä asiantuntijatehtäviä usean eri kunnan kesken. Kun jokaisella kunnalla on sekä rahoitus- että

järjestämisvastuu, kunnat ovat keskenään tasa-arvoisessa asemassa sopimuksellisesta yhteistyöstä neuvotellessa.

Te-palvelujen siirto valtiotoimijalta kunnalle on merkittävä rakenteellinen muutos, jonka onnistuminen edellyttää perusteellista pohjatyötä useilla osa-alueilla. Kuntayhteistyön järjestäminen, henkilöstön muutosjohtaminen, kunta- ja valtiotoimijan resurssien ja palvelujen yhteensovittaminen sekä rahoitusmallin todellinen vastaavuus kustannuksiin nähden ovat onnistumisen keskeisiä edellytyksiä. Koska muutos on suuri, sen vaikuttavuuden tarkasteluun tulee varata riittävästi aikaa sekä itse muutoksen johtamiseen ja läpiviemiseen tulee varata uutta resurssia. Oleellista on, että muutokselle asetetut tavoitteet suunnitellaan realistisen toimintaympäristön mukaisesti. Muutoksen riskinä on, että kunta ei pääse vaikuttamaan riittävästi palveluihin sekä niiden järjestäytymisen että sisällön osalta. Epäonnistuminen muutoksen läpiviennissä sekä kunnan tarjoaman työllisyyspalvelujen sisällön rajaaminen valtion liiallisella säätelyllä voi pahimmillaan näyttäytyä asiakkaalle siten, että ainoa muutos aikaisempaan on vanhojen TE-palvelujen siirtyminen kunnan toimipisteisiin.

Esityksen mukaisesti TE-toimistolta ja ELY-keskukselta kuntiin siirtyvät nykyisen JTYP-lain mukaiset henkilö- sekä työnantaja- ja yritysasiakkaan palvelut. Osa kunnista on vastannut henkilöasiakkaan palveluista työllisyyden kuntakokeilun myötä, sen sijaan työnantaja- ja yrityspalvelut vaativat palveluprosessien suunnittelua kunnan elinkeinopalvelujen kanssa. Palvelujen yhteensovittamiselle tulee varata riittävästi aikaa ja resursseja sekä kunnan että valtion puolesta ennen palvelujen varsinaista siirtymistä kunnan vastuulle. Kunnalla tulee myös olla vapaus suunnitella ja järjestää palveluita järjestämisvastuulain puitteissa ilman valtion määrittämiä tulkintoja palvelujen sisällöistä.

Kunnan tulee saada määrittää itsenäisesti, mitä palveluita tuotetaan itse ja mitä hankintaan ostopalveluina. Esimerkiksi aikaisemmin ostopalveluna tuotettu palvelu tulee voida jatkossa järjestää tarvittaessa myös omana toimintana suuntaamalla resurssi henkilöstön palkkakustannuksiin.

Osa työllisyyden hoitoon liittyvistä tehtävistä, kuten työttömyysturvan vaativat asiantuntijatehtävät, jäisivät valtiolle. Esityksen mukaan valtiolle on jäämässä myös palveluita, jotka sisältönsä puolesta olisi luonnollista siirtää kuntien vastuulle kokonaisuuden säilyttämiseksi. Näitä palveluita ovat muun muassa TE-live, TE-ASPAn sekä ONNI-matalan kynnyksen mielen hyvinvoinnin palvelut nuorille. Siirtyviä tehtäviä tulisi tarkastella uudelleen siten, että niistä muodostuu asiakaslähtöisiä palvelukokonaisuuksia, joilla on yksi vastuutaho, kunta.

Luvussa 3 säädettäisiin ohjauksesta ja valvonnasta.

Erityisesti toivotaan näkemyksiä seuraavista:

- valtakunnalliset tavoitteet
- työllisyyden edistämisen valtakunnallinen neuvottelukunta ja sen tehtävät
- alueelliset työllisyyden edistämisen yhteistyö- ja seurantakeskustelut

Esityksen mukaan valtiolla on kokonaisvastuu työllisyydestä ja työvoimapalvelujärjestelmän toimivuudesta. Vastuu tarkoittaa esimerkiksi valtion velvollisuutta puuttua tilanteeseen, mikäli kunnan kyky järjestää palveluita on heikentynyt. Valtion kokonaisvastuuta tukevat hallituskausittain asetettavat tavoitteet,

TEM:n yhteydessä toimiva valtakunnallinen neuvottelukunta sekä TEM:n ja ELY-keskuksen järjestämät työllisyyden alueelliset yhteistyö- ja seurantakeskustelut. Kuntien järjestämien TE-palvelujen lainmukaisuutta valvoo aluehallintovirasto. ELY-keskuksen ja TE-toimiston hallinto- ja kehittämistyöstä vastaava KEHA-keskus puolestaan vastaa tietojärjestelmäpalvelujen ylläpidosta. Työvoimaviranomaisina toimivat kunnat toteuttavat asiakaspalveluprosessia nykyisen ns. POMA-lainsäädännön mukaisesti sekä järjestävät julkisia työvoimapalveluita. Huolimatta järjestämistä vastuun muutoksesta kunnille työllisyshoidon viranomaisten toimijakenttä jää laajaksi, minkä vuoksi eri toimijoiden roolit ja vastuut tulee selkeyttää lakiesityksessä mainittua perusteellisemmin.

Outokummun kaupunki näkee valtion roolin työvoimapalvelujen järjestämisen valvojana sekä esityksessä määritetyn neuvottelumenettelyn käynnistäjänä ongelmallisena suhteessa perustuslain takaamaan kunnalliseen itsemääräämisoikeuteen. Muiden kunnan järjestämien lakisääteisten palvelujen kohdalla samantyyppistä valtion väliintulovelvoitetta puutteellisesti järjestetyissä palveluissa ei ole olemassa. Työllisyyspalveluidenkin järjestämisen kohdalla ongelmatilanteissa valtion roolin tulisi olla ensisijaisesti kuntia tarvittaessa ohjeistava ja tukeva antava eikä pakotteita asettava. Tulevaisuudessa kunnat toteuttavat työllisyyspalveluita pitkälti nykyisen lainsäädännön puitteissa, joten uudella lailla kuntapohjaisilla työllisyyspalveluilla on jo osittaiset raamit. Valtion tulisi huomioida roolinsa uuden mahdollistajana ja antaa kunnille aidosti liikkumatilaa kuntapohjaisten työllisyyspalvelujen luomisessa.

Luvussa 4 säädettäisiin työnhakijan palveluprosessista.

Säännökset vastaavat 2. toukokuuta voimaan tulleen uuden asiakaspalvelumallin (niin sanottu pohjoismainen työvoimapalvelumalli) säännöksiä.

Näkemyksenne:

Luvussa 5 säädettäisiin työnvälityksestä ja työnhakuvelvollisuudesta.

Näkemyksenne:

Luvussa 6 säädetään tieto- ja neuvontapalveluista, asiantuntija-arvioinneista, ammatinvalinnan- ja uraohjauksesta sekä valmennuksesta ja kokeilusta.

Näkemyksenne:

Luvussa 7 säädettäisiin työvoimakoulutuksesta.

Näkemyksenne:

Luvussa 8 säädettäisiin muutosturvakoulutuksesta.

Näkemyksenne:

Luvussa 9 säädettäisiin työttömyysetuudella tuetusta työnhakijan omaehtoisesta opiskelusta.

Näkemyksenne:

Luvussa 10 säädettäisiin työnantajalle myönnettävistä tuista (palkkatuki, 55-vuotta täyttäneiden työllistämistuki, työolosuhteiden järjestelytuki).

Näkemyksenne:

Outokummun kaupunki ei näe hyvänä sitä, että muutoksen jälkeen palkkatukea ei voisi myöntää kunnalle tai kuntayhtymälle eikä myöskään näiden määräysvallassa olevalle yhteisölle. Huomioiden erityisesti kunnat, joissa on paljon rakennetyöttömyyttä ja kokonaistyöttömyys on suuri, palkkatukipaikkojen tarjoaminen kuntakonsernin sisällä on ollut merkittävä tekijä työllisyyden edistämässä ja erityisesti asiakkaiden poluttamisessa kohti avoimia työmarkkinoita. Kunnat pystyvät myös tarjoamaan sellaisia monipuolisia palkkatukityöpaikkoja, joita muut toimijat eivät välttämättä pysty tarjoamaan alueella. Jos kunnat eivät voi enää tarjota palkkatukipaikkoja, on suurena riskinä, että kuntien työttömyysprosentti heikkenee entisestään.

Luvussa 11 säädettäisiin henkilöasiakkaalle myönnettävistä tuista ja korvauksista (starttiraha, työhön tai palveluun hakeutumisesta aiheutuvien kustannusten korvaus, palveluun osallistumisesta aiheutuvien kustannusten korvaus).

Näkemyksenne:

Luvussa 12 säädettäisiin työllistämisvelvoitteesta.

Näkemyksenne:

Luvussa 13 säädettäisiin asiakastietojen käsittelystä ja valtakunnallisesta tietojärjestelmäpalvelusta.

Näkemyksenne:

Lakiesityksen mukaisesti KEHA-keskus vastaa työvoimapalvelujen valtakunnallisista tietojärjestelmäpalveluista, mitkä koostuvat valtakunnallisesta tietovarannosta, asiakastietojärjestelmäkokonaisuudesta ja palvelualustasta. Työvoimaviranomaisena toimivalla kunnalla on velvollisuus käyttää valtakunnallista tietovarantoa ja palvelualustaa. Sen sijaan kunta voi valita käyttääkö omaa vai valtion hallinnoimaa asiakastietojärjestelmää. Kunnan näkökulmasta valinnanvapaus asiakastietojärjestelmän käyttöönotossa on tärkeää kehitettäessä kuntaekosysteemiin pohjautuvaa asiakaspalvelua. Mikäli kunta päätyy käyttämään valtion hallinnoimaa asiakastietojärjestelmää, tulee järjestelmään myöntää käyttöoikeuksia kunnan esitysten mukaisesti. Tietovarannon osalta on

todennäköistä, ettei KEHA-keskuksen tuottama tieto riitä työllisyyspalvelujen toiminnan seurantaan, vaan kunnat tarvitsevat tulevaisuudessa KEHAn tuottaman tiedon ohelle myös paikallisesti tuotettua tietoa. Työllisyyden kuntakokeilun kokemukset ovat osoittaneet, että vaikka kunnat ovat rakentaneet omia seurantajärjestelmiään KEHAn tuottaman tiedonkeruun rinnalle, on KEHA ohjeistuksellaan rajannut kuntia käytännössä toteuttamasta tiedonkeruuta. Esitetyn lainsäädännön tulee mahdollistaa kuntien mahdollisuudet kerätä tulevaisuudessa asiakkaiden työllistymiseen liittyvää tietoa käytössä olevasta asiakastietojärjestelmästä riippumatta.

Esityksessä ehdotetaan, että työvoimaviranomaisena toimiva kunta sekä KEHA-keskus toimivat tietovarannon yhteisrekisterinpitäjinä. Käytännössä työllisyyspalvelujen tuottamiseen voivat osallistua yksittäiset kunnat, useat kunnat yhteistoiminnassa sekä yksityiset palveluntuottajat. Koska tietojen käsittelyyn osallistuu useita eri toimijoita, yhteisrekisterin tarkoituksenmukaisuus sekä vastuukysymykset tulisi arvioida esitettyä perusteellisemmin selkeyttäen esimerkiksi sitä, miten rekisterinpitäjän sekä henkilötiedon käsittelijän roolit jakautuvat eri toimijoiden kesken.

Työllisyyttä edistävät palvelut sekä henkilö- että työnantaja-asiakkaan näkökulmista edellyttävät monialaista yhteistyötä muun muassa tulevan hyvinvointialueen, KELAn, järjestötoimijoiden, oppilaitosten ja työnantajien kanssa. Asiakkaan palvelujen yhteensovittaminen vaatii usein tietojen vaihtoa eri organisaatioiden välillä. Nykytilanteessa eri työllisyystoimijoiden tietojen vaihto on selkeytymätöntä riippuen organisaation omista tietosuojalainsäädäntöön liittyvistä tulkinnoista. Lakiesityksessä tulisi selkeästi todeta, että toimijoiden on mahdollista vaihtaa asiakastietoja eri organisaatioiden välillä huomioiden erityisesti hyvinvointialueen ja työvoimaviranomaisen välinen tietojenvaihto niiden asiakkaiden kohdalla, jotka eivät kuulu monialaisen yhteispalvelun piiriin.

Luvussa 14 säädettäisiin palvelualustasta.

Näkemyksenne:

Luvussa 15 säädettäisiin tukien ja korvausten maksamisesta ja takaisinperinnästä.

Näkemyksenne:

Luku 16 käsittää erinäisiä säännöksiä.

Näkemyksenne:

Luvussa 17 säädettäisiin muutoksenhausta.

Näkemyksenne:

Muut esitykseen sisältyvät lakiehdotukset

Näkemyksenne esitykseen sisältyvistä muista lakiehdotuksista:

Laki elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksesta annetun lain muuttamisesta ja laki elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksista sekä elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten kehittämis- ja hallintokeskuksesta

Erityisesti toivotaan näkemyksiä, ovatko ehdotetut muutokset ELY-keskusten sekä KEHA-keskuksen tehtäviin riittävän selkeät ja eri toimijoiden yhteistyötä edistävät?

Laki työllisyyden edistämisen kuntakokeilusta annetun lain 23 §:n muuttamisesta

Laki kunnan peruspalvelujen valtionosuudesta annetun lain muuttamisesta

Erityisesti toivotaan näkemyksiä seuraavista:

- kuntien vastuulle siirtyvien tehtävien rahoitus, ovatko ehdotetut uudet valtionosuuden määräytymistekijät toimivia rahoituksen kohdentamisessa?
- kolmen vuoden siirtymäaika laskennalliseen rahoitukseen (voimaantulosäännös)

kunnan työttömyysetuuksien rahoitusvastuun laajentamisen korvaus

Esityksen mukaan kuntien järjestämistä vastuulle siirrettävien työvoimapalveluiden rahoitus huomioitaisiin kunnan peruspalvelujen valtionosuuksissa. Arvioiden mukaan siirtyvien työvoimapalveluiden kustannukset ovat vuoden 2022 tasossa noin 700 milj. euroa. Rahoitus esitetään kohdennettavaksi valtionosuuksien kautta kahden eri kriteerin kautta: arvioiduista kustannuksista 30 % kohdennettaisiin työttömien määrän ja 70 % 18–64-vuotiaiden asukkaiden määrän perusteella. Kotoutumiskoulutuksen arvioidut kustannukset kohdennetaan tästä poiketen vieraskielisyyskriteerin korotuksella. Työttömien määrä huomioidaan ns. laajan työttömyyden perusteella ja huomioidaan siten työttömien työnhakijoiden lisäksi myös työllisyyspalveluihin osallistuvien määrän. Valtionosuusrahoitukseen esitetään siirryttäväksi kolmen vuoden siirtymäajalla.

Valtionosuusjärjestelmän keskeisenä tavoitteena on huomioida kunnan asukkaiden palvelutarpeita ja olosuhdetekijöitä. Esitetty malli ei kuitenkaan kohdenna valtionosuusrahoitusta oikeudenmukaisesti alueille, joilla on korkea työttömyys ja sen myötä korkeat työttömyyden kustannukset. Mallissa työikäisten osuus valtionosuusrahoituksesta on liian suuri huomioiden se, että valtaosa työttömyyden hoidon kustannuksista kertyy työttömien työnhakijoiden palveluista. Laajan työttömyyden painoarvoa tulisi korottaa 70%:n tasolle. Tämä kohdentaisi valtionosuusrahoitusta esitettyä mallia paremmin korkean työttömyyden alueilla ja tasoittaisi kuntien vaikutusmahdollisuuksia kohdata tulevia suhdanne- ja muita taloudellisia riskejä sekä parantaisi TE-palveluiden yhdenvertaisen tarjoamisen edellytyksiä. Todettakoon, että lakiesityksessä esitetty malli on epäedullinen kaikille niille maakunnille ja kunnille, joissa on keskimääräistä korkeampi työttömyys. Myös Pohjois-Karjalalle ja erityisesti Outokummun kaupungille.

Lakiesityksen perusteluiden mukaan laskelma siirtyvien TE-palveluiden kuntakohtaisista kustannuksista on suuntaa antava. Huomioiden kuntakohtaisiin arvioihin perustuva epävarmuus olisi perusteltua, että valtionosuusjärjestelmään sisältyisi tarkistusmekanismi, jolla voitaisiin varmistaa, että siirtyvien palveluiden rahoitus on oikealla tasolla. Tätä puoltaa myös se, että käynnissä olevat kuntakokeilut sekä myös muut työllisyyspalveluita koskevat hankkeet, jotka ovat merkinneet kunnille lisärahoitusta ns. normaaliin tasoon

nähdessä, voivat johtaa siihen, että laskelmissa valtiolta kunnille siirtyvien palveluiden kustannukset muodostuvat liian pieniksi. Tämä mahdollistaisi myös sen huomioon, että TE-palveluihin on kertynyt ns. palveluvelkaa. Palveluvelkalla tarkoitetaan esimerkiksi määräaikaan mennessä päivittämättömiä asiakkaan työnhakusuunnitelmia ja muita toimenpiteitä, joita ei ole tehty lakisääteisissä määräajoissa resurssivajeesta johtuen. TE-hallinnon palveluvelkaa ei tule siirtää korvauksetta kunnille.

Tarkastusmekanismia puoltaa myös se, että esitetty malli johtaisi siihen, että siirtyvät kustannukset ja rahoitus eivät kuntakohtaisesti kohtaa. Osa kunnista tulee saamaan vähemmän rahoitusta, kuin siirtyvien palveluiden tuottaminen maksaa. Lakiesityksessä on kuitenkin arvioitu varsin vähäisesti kuntien mahdollisuuksia sopeuttaa toimintaansa tilanteessa, joissa kunnan saama valtionosuusrahoitus ei kata laajentuneita vastuita. Kuntien kohtaamia talouden haasteita voi syventää se, että kunta voi hävitä sekä sote-uudistuksessa että TE-uudistuksessa ja käytännössä uudistusten siirtymäaika ajoittuu samoille vuosille. Näin on käymässä ennakollisten laskelmien mukaan esimerkiksi Joensuun kaupungille. Tämä voi johtaa yksittäisten kuntien kannalta kohtuuttomiin taloudellisiin haasteisiin, koska kuntien sopeutusmahdollisuudet ovat jatkossa huomattavasti rajallisemmat sote-uudistuksen muuttaessa kuntien talouden rakenteita.

Jotta yksittäisten kuntien talouden sopeutusvaikutukset eivät muodostu liian suuriksi, olisi perusteltua, että kustannusten tarkistusmekanismiin lisäksi siirtyvien TE-palveluiden osalta valtionosuusperusteita tarkistettaisiin siten, että kuntakohtaisten muutosten vaikutus eliminoitaisiin esimerkiksi valtionosuuksien lisäyksiin/vähennyksiin tehtävällä erällä. Vaihtoehtoisesti siirtymäajan pituutta tulisi pidentää nyt esitetystä huomattavasti, jotta kunnilla olisi mahdollisuudet sopeuttaa palvelurakenteitaan sekä sote- että te-uudistuksen mukanaan tuomiin muutoksiin.

Laki työttömyysturvalain muuttamisesta (pois lukien 14 luku)

Erityisesti toivotaan näkemyksiä työttömyysturvaprosessiin ja sitä koskevaan toimivaltaan liittyen.

Laki työttömyysturvalain muuttamisesta 14 luku; Laki työttömyysetuuksien rahoituksesta annetun lain muuttamisesta; Laki työttömyyskassalain muuttamisesta

Erityisesti toivotaan näkemyksiä seuraavista:

- kunnan työttömyysetuusmenoon kohdistuvan rahoitusvastuun porrastusmalli
- eräiden kotoutumisesta annetussa laissa tarkoitettujen henkilöiden kohdalla sovellettavaksi ehdotettu poikkeus kunnan rahoitusvastuuseen työmarkkinatuesta
- ehdotus kunnan rahoitusosuuden perintää koskevan tehtävän hoitamisesta Kelassa myös peruspäivärahan ja ansiopäivärahan perusosan osalta
- edellä ehdotettujen muutosten vaikutus Kelan, työttömyyskassojen ja Työllisyysrahaston työmäärään mukaan lukien tietojärjestelmämuutokset ja näistä aiheutuvat kustannukset

Esityksen mukaan kunnan vastuuta työttömyysetuuksien rahoituksessa laajennettaisiin. Rahoitusvastuun alkamista varhennettaisiin nykyisestä ja porrastettaisiin siten, että kunnan rahoitusosuus kasvaisi työttömyyden pitkittyessä. Kunnan rahoitusvastuu alkaisi työnhakijan 101:stä työttömyysetuuspäivästä. Kunnan rahoitusosuus olisi 200 maksupäivään saakka 10 % työmarkkinatuen, peruspäivärahan tai

ansiopäivärahan perusosan määrästä. Työnhakijan etuuspäivien kertymän ollessa 201-300 päivää, kunnan rahoitusosuus olisi 20 %, 301-400 etuuspäivän ajalta 30 %, 401-700 etuuspäivältä 40 % ja 701 maksupäivästä eteenpäin 50 %.

Työttömyysetuuksien rahoitusvastuun laajentaminen kompensoitaisiin kunnille peruspalvelujen valtionosuusjärjestelmän kautta maksettavalla korvauksella. Kunnan peruspalvelujen valtionosuuteen lisättäisiin euromäärä, jonka yhteismäärä vastaisi työttömyysetuuksien rahoitusvastuun laajentamisesta kunnille koko maan tasolla aiheutuvaa kustannusten lisäystä. Korvaus maksettaisiin kunnille niiden työikäisen väestön eli 18—64-vuotiaiden asukkaiden määrän mukaisessa suhteessa. Koska työikäisen väestön mukaan kohdentuvalla korvauksella ei pystytä tarkasti kohdentamaan valtionosuuden lisäystä kustannusten kasvua vastaavasti, valtionosuusjärjestelmään sisällytettäisiin erillinen tasausmenettely. Tasausmenettelyssä kunnan valtionosuuteen tehtäisiin lisäys tai siitä tehtäisiin vähennys, jos kunnalle myönnetty korvaus ei vastaa työttömyysetuuksien rahoitusvastuun laajentamisesta kunnalle aiheutuvaa kustannusten lisäystä.

Lähtökohtaisesti tehtävien siirrosta aiheutuneiden kustannusten kompensointi täysimääräisesti on kuntien kannalta myönteinen, mutta kompensointilukitseminen poikkileikkaustilanteeseen ei ole perusteltu. Tämä johtaa siihen, että kuntien rahoitusvastuun kehitys riippuisi jatkossa työttömyyden kehityksestä, mutta valtiolta saatava kompensointi pysyisi samana riippumatta siitä, kasvaako työllisten tai työttömien määrä. Tämä ei kannusta kuntia tehokkaaseen toimintaan ja elinvoiman edistämiseen. Työttömyysturvan rahoitukseen tulee luoda mekanismi, joka ottaa huomioon työllisyyteen ja työttömyyteen vaikuttavat tekijät myös jatkossa. Poikkileikkaustilanteen sijaan tarkistusmekanismin käyttöä tukee myös TE-palveluiden siirron rahoitusvastuun yhteydessä esille tuotu näkökohta käynnissä olevien kuntakokeilujen ja myös muiden työllisyyspalveluja koskevien hankkeiden vaikutus työttömyysturvan kustannuksiin. On mahdollista, että näiden seurauksena laskelmissa valtiolta kunnille siirtyvien palveluiden kustannukset muodostuvat liian pieniksi.

Edellä mainitun lisäksi hyvinvointialueiden tulisi olla osavastuussa pitkään työttöminä olleiden kustannuksista. Uudistuksen yhteydessä esimerkiksi kuntouttava työtoiminta on siirretty hyvinvointialueiden vastuulle, mutta hyvinvointialueille ei ole asetettu taloudellisia eikä lainsäädännöllisiä kannustimia hoitaa työttömien sosiaali- ja terveystaloudellisia palveluja siten, että pitkään työttömänä olleiden kohderyhmä liikkuisi mahdollisimman nopeasti kohti työmarkkinoita tai siirtyisi oikealle etuudelle, esimerkiksi työkyvyttömyyseläkkeelle. Mikäli henkilön työllistymissuunnitelmaan voidaan kirjata ainoaksi toimenpiteeksi se, että henkilö hakeutuu sosiaali- ja terveystaloudellisten palveluiden piiriin, tulisi tämän kohderyhmän työttömyysetuuden rahoitusvastuu siirtää hyvinvointialueelle. Toinen vaihtoehto on laatia hyvinvointialueille kannustinmalli, joka palkitsisi pitkään työttömänä olleiden työkuuntoiseksi palautumisesta.

Esitetty malli kunnan maksuvastuun työttömyysturvasta siirtää suhdanneriskiä valtiolta kuntatalouteen. On tyypillistä, että matalasuhdanteessa työttömyys kasvaa tavalla, johon julkisilla työllisyyspalveluilla voidaan vain osin vaikuttaa. Jotta kustannusvastuu ei matalasuhdanteessa kasva hallitsemattomasti, tulisi työttömyysturvakustannusten kasvulle asettaa katto, jonka ylittävistä kustannuksista valtio ottaisi vastuun. Valtio pystyy yksittäisiä kuntia paremmin kantamaan suhdanneriskistä aiheutuvat tulo- ja menokehityksen muutokset.

Esitettyssä työttömyysetuuden rahoitusvastuuta koskevassa ratkaisussa kunnille muodostuisi merkittävästi nykyistä enemmän rahoitusvastuuta maahanmuuttajille maksettavasta työmarkkinatuesta. Esitettyssä mallissa työmarkkinatuen rahoitukseen tehtäisiin poikkeus, jonka mukaan kunnalla ei olisi rahoitusvastuuta

maahanmuuttajien työmarkkinatuesta vuoden ajalta ensimmäisestä kotikuntamerkinästä. Esitetty uudistus on hyvä ja huomioi maahanmuuttajien sekä kotoutujien todelliset tilanteet.

Laki ulkomaalaislain muuttamisesta

Laki luonnontuotteita keräävien ulkomaalaisten oikeudellisesta asemasta annetun lain 8 §:n muuttamisesta

Laki valtionavustuksesta yritystoiminnan kehittämiseksi vuosina 2021 – 2028 annetun lain muuttamisesta

**Laki palkkaturvain muuttamisesta;
Laki merimiesten palkkaturvain muuttamisesta**

Laki Työkanava Oy –nimisestä osakeyhtiöstä annetun lain 4 §:n muuttamisesta

Laki ammatillisesta koulutuksesta annetun lain muuttamisesta

Laki kuntouttavasta työtoiminnasta annetun lain muuttamisesta

Laki vuorotteluvapaalain muuttamisesta

Laki sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamista koskevan Euroopan unionin lainsäädännön soveltamisesta annetun lain 6 ja 11 §:n muuttamisesta

**Laki tulotietojärjestelmästä annetun lain muuttamisesta;
Laki tulotietojärjestelmästä annetun lain 13 §:n väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain muuttamisesta**

**Laki työsopimuslain muuttamisesta;
Laki merityösopimuslain muuttamisesta**

Laki kunnan ja hyvinvointialueen viranhaltijasta annetun lain 3 a ja 37 a §:n muuttamisesta;
Laki valtion virkamieslain 5 a ja 9 c §:n muuttamisesta

Laki yhteistoimintalain muuttamisesta;
Laki työnantajan ja henkilöstön välisestä yhteistoiminnasta kunnassa ja hyvinvointialueella annetun lain 8 ja 9 §:n muuttamisesta;
Laki yhteistoiminnasta valtion virastoissa ja laitoksissa annetun lain 24 ja 25 §:n muuttamisesta

Laki toimeentulotuesta annetun lain muuttamisesta;
Laki eläkkeensaajan asumistuesta annetun lain 14 §:n muuttamisesta;
Laki kansaneläkelain 35 §:n muuttamisesta;
Laki sairausvakuutuslain 8 luvun 9 §:n muuttamisesta;
Laki sotilasavustuslain 11 §:n muuttamisesta;
Laki opintotukilain 6 §:n muuttamisesta

Laki sosiaaliturva-asioiden muutoksenhakulautakunnasta annetun lain 14 §:n muuttamisesta

Laki tuloverolain muuttamisesta;
Laki maatilatalouden tuloverolain 10 f §:n muuttamisesta;
Laki elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 56 §:n muuttamisesta

Laki lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä annetun lain 2 ja 3 §:n muuttamisesta

Laki rikoslain 47 luvun 6 §:n muuttamisesta;
Laki rikosrekisterilain 4 a §:n muuttamisesta;
Laki rikosrekisterilain 4 a §:n väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain muuttamisesta

Laki työvoimapalveluiden järjestämisestä annetun lain ja eräiden siihen liittyvien lakien voimaansaattamisesta

Erityisesti toivotaan näkemyksiä seuraavista:

- yhteistoimintasopimusten solmimiselle esitetty aikataulu
- henkilöstösiirrot ja henkilöstön asemaan liittyvät menettelytavat
- sitovien sopimusten ja vastuiden siirtyminen

TE-palvelujen järjestämisvastuun siirtymistä valtiolta kunnalle esitetään tapahtuvaksi 1.12.2024. Kuntatoimijan näkökulmasta on epäselvää, miksi siirron on tapahduttava kalenterivuoden lopussa. Palvelujen yhteensovittamisen, tiedottamisen, henkilöstön siirtymisen sekä resurssoinnin näkökulmasta olisi selkeintä, että järjestämisvastuu siirtyisi kunnille kalenterivuoden alussa 1.1.2025. Esityksen mukaan TE-palvelujen henkilöstö siirtyy kuntiin liikkeenluovutuksella, minkä perusteella henkilöstö säilyttää aikaisemmat työ- ja virkasuhteisiinsa liittyvät oikeudet ja velvollisuudet. On perusteltua kyseenalaistaa, miksi henkilöstön siirtymässä valtiolta kunnalle noudatetaan liikkeenluovutuksen periaatetta, kun sitä ei tehty vastaavassa palvelujen siirrossa kuntatoimijalta valtiolle perustoimeentulotuen siirtyessä KELAlle v. 2017. Kunnilla tulisi olla mahdollisuus rekrytoida itse henkilöstönsä, kuten aikaisemmin vastaavassa tilanteessa oli myös valtiotoimijalla.

TE-henkilöstön siirtyminen kuntatoimijan alaisuuteen on jo itsessään iso muutos valtio- ja kuntatoimijan eri toimintakulttuurit huomioiden. Käytännön näkökulmasta siirtyvän henkilöstön tehtävänkuvien yhteensovittaminen kunnan työllisyyspalvelujen sekä hallinto- ja tukipalvelujen kanssa tulee olemaan suuri ponnistus. Siirtyvän henkilöstön tehtävänkuvat uudessa toimintaympäristössä tulee olla avoimesti suunniteltavissa jo hyvissä ajoin. Tällä hetkellä tiedossa oleva yhteistoimintaneuvottelujen aikataulu on liian kireä henkilöstön tiedottamisen ja mahdollisesti uusien tehtävänkuvien vastaanottamisen osalta palvelujen siirtymäajankohtaan nähden.

TE-palvelujen siirron myötä kunnille siirtyy vastuu nykyisen JTYP-lain mukaisista palveluhankinnoista, mikä edellyttää uuden tehtäväalueen lisäämistä kuntien hankintatoimeen tai uuden yksikön perustamista työllisyyspalveluihin. Kunnilla tulee olla vapaus sovittaa siirtyvien palvelujen hankkiminen osaksi palvelukokonaisuuttaan parhaaksi katsomallaan tavalla. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että kaikki TE-palvelujen voimassa olevat hankintasopimukset tulisi voida tarvittaessa päättää ennen palvelujen siirtymistä. Kunnilla tulisi olla mahdollisuus myös päästä vaikuttamaan siirtymän jälkeisten palvelujen suunnitteluun ja hankintaan jo reilusti ennen siirtymää, jotta vältetään palvelukatkoksilta. Myös kunnan mahdollisuudet palkkatuen tai sitä vastaavan tuen hyödyntäjänä TE-palvelujen siirtymisen jälkeen tulee olla tiedossa jo siinä vaiheessa, kun kunnat suunnittelevat siirtymän aikaista talousarviotaan.

Järjestämisvastuun siirtymiseen on tulossa TEM:n hallinnoima valmisteluhanke, jonka kautta TE-toimisto, ELY-keskus ja kunnat saavat tukea valmistelutyöhön. Tällä hetkellä tuen muoto on vielä melko avoin, esimerkiksi resursseja kunnille muutoksen valmisteluun ei ole tiedossa valmisteluhankkeen kautta. Muutoksen valmistelu tulee vaatimaan kunnilta erillisiä resursseja, joten siitä aiheutuvat kustannukset tulee korvata kunnalle täysimääräisesti.

Laki työllistymistä edistävästä monialaisen tuen yhteistoiminnasta

Erityisesti toivotaan näkemyksiä asiakaskriteerin muutoksesta ja nuorten työllistymistä edistävän monialaisen tuen yhteispalvelua koskevasta sääntelystä.

Esityksessä ehdotetaan, että monialaisella yhteistyöllä tulisi olla hyvinvointialueen pohjalta muodostettuja, mahdollisesti useita johtoryhmiä. Johtoryhmän kokoonpanosta ja tehtävistä säädettäisiin asetuksella. Monialaisen yhteispalvelun organisoituminen vaikuttaa edelleen raskaalta työllisyydenhoidon muutoinkin laaja toimijaverkosto huomioon ottaen. Ihanneltilanteessa monialaiselle yhteistyölle ei tarvittaisi erillistä palvelu- ja hallintorakennetta, vaan eri viranomaiset velvoitettaisiin nykyistä vahvemmin tekemään yhteistyötä osana peruspalveluaan asiakkaan tarpeiden mukaisesti.

Nuorten monialaisen yhteistyön vakiinnuttaminen osaksi kuntien työllistymistä edistävää palvelukokonaisuutta on tarpeellinen muutos nuorten laaja-alaiset palvelutarpeet huomioiden. Ohjaamotyypin toiminnan suhteuttaminen muuhun lainsäädännössä määriteltyyn monialaisen tuen yhteistoimintaan on kuitenkin haasteellista tilanteissa, jossa nuori hyötyisi Ohjaamon lisäksi myös tukevammasta sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusta tai KELAn tarjoamasta kuntoutuksesta. Mikäli Ohjaamon ja monialaisen tuen yhteistoiminnan rooleja ei selkeytetä, on riskinä asiakkaan siirtely palvelusta toiseen ilman selkeää vastuutahoa.

Muut huomionne esityksestä

Kommentoitavaa: